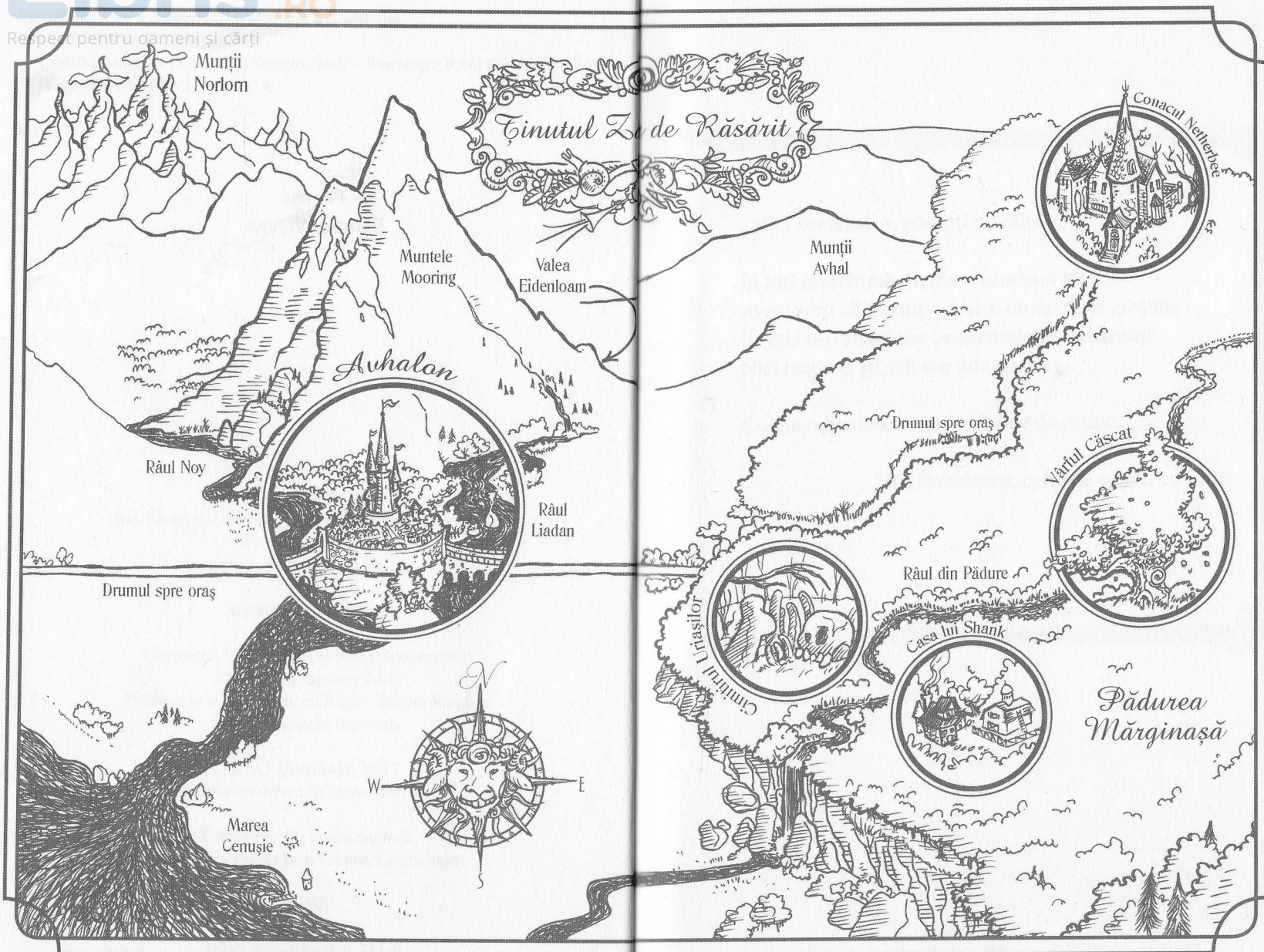

Christina Soontornvat

COPILII FERMECAȚI

POVESTEA AUZITĂ LA CAPRA ZĂPĂCITĂ

Izzy Doyle stătea la raionul de rechizite școlare de la *Capra Zăpăcită*, încercând să accepte ceea ce i se întâmpla. Fusese de acord să-și însoțească mama și sora la cumpărături pentru că avea nevoie de un nou jurnal. În timp ce-și privea singurele opțiuni – un blocnotes cu foi galbene sau un jurnal cu pisoiași drăguți pe copertă –, greutatea întregii povești începu să-i apese pe umeri.

Ăsta era. Noul oraș în care avea să locuiască.

Surioara ei țopăia pe culoar, cu buclele blonde fluturând în urma ei.

– Ghici ce? Aici n-au cerealele-alea sănătoase și scârboase care-i plac lui mami, deci ne lasă să luăm Kookoo Crunchies.

– Super-tare! spuse Izzy, entuziasmată.

Hen putea trăi și pe lună dacă aveau gustări.

Izzy întoarse spatele ofertei limitate de jurnale și-și urmă sora spre casa de marcat, cu pași târșâiți. Încă nu-i venea să creadă. În cei unsprezece ani de când se născuse, familia ei locuise în nouă orașe diferite, iar părinții ei fuseseră nevoiți să-l aleagă pe acela pentru a se stabili. Everton¹ nici măcar nu putea fi numit oraș. Orașele aveau muzee și biblioteci. Everton avea o băcănie denumită după un animal de fermă zăpăcit.

¹ Oraș din statul american Arkansas (n.tr.)

„Ne întorcem la rădăcini“, spuseseră părinții ei. „Aer curat. Natură.“ Izzy nu făcuse legătura. Când spuneau „natură“, se refereau la izolare totală față de restul civilizației.

Mama lui Izzy stătea la teighea și pălăvrăgea cu casierul. Acesta purta un șorț albastru cu o capră zâmbitoare în partea din față. Din buzunar îi ieșea un pachet de pastramă de vită.

– Vă spun io, zise el în timp ce le scana cumpărăturile. Dacă vecina aia a dumneavoastră nu-i vrăjitoare, apăi io-s broască-bou.

„Vrăjitoare.“

Lui Izzy i se zbârli părul pe mâini. Se înghesui pe lângă căruciorul de cumpărături ca să se apropie.

Mama zâmbi politicos și-și scoase portofelul.

– Pofțiți?

Casierul miji ochii și-și trecu limba peste un dinte de argint.

– Să vă zic ce-a venit și-a cumpărat de-aici săptămâna trecută?

– Nu pot să-mi ima...

– *Limbă dă vită!* Acuma vă-ntreb io pă dumneavoastră: ce fel dă om cumpără așa ceva? O bagă-n vreo licoare de-aia, pun pariu.

Mama lui Izzy începu să ridice sacii în cărucior.

– Mă tem că n-am avut, încă, plăcerea de a o cunoaște pe doamna Malloy.

– A, păi nu-i nicio *doamnă*. Credeți c-ar lua-o vreunul dă nevastă? N-ar lua-o nici naiba. Marian Malloy mai degrab-ar blestema pă careva decât să salute. Casierul își sprijini cotul de casa de marcat.

– Să fi moștenit io casa aia mare a dumneavoastră, o vindeam primului prost care o cumpăra de la mine!

Izzy se strecură spre locul în care Hen stătea cu ochii pe niște Moon Pies¹ expuse.

– Zi-i lui mami să te ducă la baie, șopti ea.

– Dar nu-mi vine.

¹ Desert american foarte popular, creat în 1917. E un biscuit rotund, cu umplutură de beze și glazură de ciocolată, dar există și cu alte variante de glazură. (n.tr.)

– Știu! E doar o diversivune.

– O ce?

– Of, las-o baltă!

Izzy încercă să se gândească la un alt mod de a-și distra mama, pentru a-l ține de vorbă pe casier despre vrăjitoare. Înainte să apuce să se gândească la ceva, mama termină de plătit și le scoase din magazin în șir indian, conducându-le spre parcare.

Mama râse în timp ce desluia portbagajul.

– Oamenii de la țară sunt foarte superstițioși! Tata o să se amuze copios când o să-i spun că trebuie să vindem casa mamei lui pentru motivul că în vecini locuiește o „vrăjitoare“.

Izzy stătea lângă mașină și bătea darabana pe mânerul portierei. Dacă aveau o vrăjitoare drept vecină însemna că nu se mutaseră tocmai în cel mai plictisitor loc de pe Pământ. Aruncă o privire pe fereastră în partea din spate a mașinii. La câte cumpărături făcuseră, își dădea seama că nu aveau să mai revină cel puțin o săptămână. Dacă voia să afle mai multe despre vrăjitoare, în acel moment avea ocazia cea mai bună.

Izzy începu să traverseze din nou parcare în fugă.

– Auzi, mami, cred că mi-am uitat ceva înăuntru...

– Ce, iubito? Ce-ai uitat?

– O, Doamne, mi-am uitat cartea preferată! Mă întorc imediat!

Ușile batante se deschiseră repede, iar Izzy se grăbi spre casa de marcat. Fața casierului era ascunsă după un ziar tabloid ief-tin. Pe prima pagină scria „Extratereștri zăriți la Waffle House¹ în Tullahoma!“²

Izzy bătu în teighea.

– Nu vă supărați.

– Ce vrei, scumpete? Întrebă el, în replică, fără să lase ziarul jos.

¹ Lanț de restaurante fast-food americane specializate în prepararea de vafe cu diverse sortimente. Primul restaurant Waffle House a fost deschis în 1955. (n.tr.)

² Oraș din statul american Tennessee (n.tr.)

– Tot ce-ai spus e adevărat? Adică, despre vecina noastră, că-i vrăjitoare.

Casierul mototoli tabloidul și se aplecă spre ea.

– Da, e adevărul gol-goluț. Și voi, fetelor, trebuie s-aveți grijă ce faceți pe-acolo.

– De ce? Ce-am putea păți?

Casierul scăzu vocea până la nivelul unei șoaapte, iar ochii începură să i se plimbe dintr-o parte în alta.

– A văzut-o lumea rătăcind pân' pădurile din jurul casei ei, chiar și noaptea. Dacă-ncearcă să se apropie cineva, îl gonește. Zice că se uită după *zâne*, dar fac pariu că ascunde ceva. Cum ar fi un mor-man mare dă oase dă om.

Ușile magazinului se deschisera.

– Izzy, cartea-i în mașină. Hai! Trebuie s-ajungem acasă și să-i dăm drumul lui Dublin.

Izzy se întoarse fără tragere de inimă și o luă pe urmele mamei ei. Îi mai aruncă o privire fugară casierului. Acesta se întorsese la tabloidul lui și ronțăia o bucată de pastramă de vită de pe un fir de ață. Izzy oftă. Nu era tocmai sursa de informații cea mai demnă de încredere. Dar, dacă o vrăjitoare voia să se ascundă de lumea civilizată, Everton era, categoric, locul potrivit. Cu degetele încrucișate¹, Izzy urcă în mașină, iar mama ei porni pe drumul lung și plin de gropi spre noua lor casă veche.

¹ În spațiul anglofon, gestul echivalent „ținutului pumnilor“ de la noi este încrucișarea degetului arătător și a celui mijlociu. (n.tr.)

O VIZITĂ CA ÎNTRE VECINI

Izzy încercă să ignore stropii de transpirație care îi curgeau pe nas, dar surioara ei complica lucrurile.

– E complit de cald! se smiorcăi Hen.

– Poate vrei să zici „cumplit“.

Izzy se șterse cu mâneca pe frunte. Deși, teoretic, era prima zi de toamnă, vara încă ținea orașul Everton în strânsoarea ei lipicioasă.

– Decât să te tot plângi, mai bine te duci înapoi acasă!

Izzy știa că astfel avea să o facă să înceteze cu smiorcăitul măcar câteva minute. Ea și Hen stăteau ghemuite în spatele unei tufe de azalee, din capătul aleii pietruite și lungi, care ducea spre casa lui Marian Malloy. Așteptaseră s-o zărească pe bătrână aproape o oră. Dacă nu urma să iasă în curând, aveau să fie nevoite să sară peste cină, fără ca răbdarea lor să fi dat vreun rezultat.

Hen culese o ghindă și o aruncă în șanțul de scurgere.

– Dacă tot îți dorești așa tare s-o vezi, de ce nu te duci să bați la ușă?

– Ești ne bună? Cum să te duci să bați la ușa de la intrare a unei vrăjitoare?!

– Mama zice că nu-i vrăjitoare, spuse Hen. Zice că trebuie să ne purtăm frumos cu ea, pentru că-i doar o bătrânică singură.

– Așa era și femeia din casa de turtă dulce. Și uite că tot i-a mâncat pe Hansel și pe Gretel!

– Tata spune că era prietenă cu buna Jean.

– Asta-i încă un motiv să avem bănuieli în legătură cu ea!

Izzy și Hen nu o cunoscuseră niciodată pe mama tatălui lor. După ce se născuse Izzy, buna Jean se transformase într-o veritabilă pustnică. Le refuza vizitele și nu le răspundea niciodată la scrisori. Nici măcar nu le lăsase casa din Everton în testament. Dacă tatăl lui Izzy nu ar fi angajat un avocat, casa veche și mucegăită ar fi ajuns în proprietatea statului, iar Izzy ar fi avut în continuare camera ei, în loc să fie nevoită s-o împartă cu o fetiță de șapte ani.

Izzy își suflecă mânecile tricoului.

– Dă-mi binoclul lui tata, șopti ea. Poate reușesc să văd ceva pe geamuri.

Hen se descotorosi de rucsacul mov cu sclipici din spate și începu să cotrobaie prin el.

– Șșșș! Faci prea multă gălăgie! Izzy se întinse și luă rucsacul. Înăuntru, degetele ei dădură de șiraguri de bijuterii false și o grămadă de jucării de plastic amestecate.

– Stai așa – ce-i asta?

Scoase o grămadă de conuri mici din hârtie cu câte-o sfoară scurtă în vârf.

Hen își scărpină nasul pistruiat, cum făcea de obicei când spunea o minciună.

– Hen! Știi că tu nu ai voie cu artificii!

Izzy azvârli conurile în șanț. Hen avea o pasiune pentru orice se aprindea și nu era prima oară când Izzy o prindea că ascunde asemenea lucruri.

– Tu vrei să ne-arunci pe amândouă în aer?

– Pocnitorile la Purtător¹ nu pot arunca nimic în aer, spuse Hen. Mă gândeam să le folosim ca să facem o *diversiune*. Știi tu, pentru vrăjitoare.

¹ În original e tot o aliteratie, *Crackle Caps*, deci am optat pentru o variantă care păstrează efectul. (n.tr.)

– Mai întâi trebuie să dăm de ea, spuse Izzy.

Lipi binoclul de ochi și se uită prin tufă.

Casa lui Marian era cuibărită departe de șosea, aproape de pădurea deasă care separa proprietatea bătrânei de a lor. Rânduri întregi de porumb gros și auriu, și legume proaspete înconjurau casa, umplând cea mai mare parte din curtea spațioasă. Capre maronii cu alb behăiau slab din țărcul lor din spatele casei. În rest, era liniște deplină.

Izzy spera că nu începuseră prea târziu. Acea zi era perfectă pentru spionat. Tatăl lor plecase cu mașina la Nashville ca să se documenteze pentru noua lui carte, iar mama le fugărise din casă pentru a zugrăvi camera de zi. Cine știa când aveau să mai prindă o ocazie bună?

Izzy auzi scârțâitul unei balamale ruginite dintr-o parte a casei. Întoarse binoclul la timp pentru a vedea ușa hambarului din grădină deschizându-se larg. Ieși o bătrână, care ducea o găleată într-o mână și o lopată în cealaltă.

– Mie nu mi se pare că seamănă a vrăjitoare, spuse Hen.

– Nu poți să-ți dai seama de nimic despre ea decât după ceea ce vezi, șopti Izzy, dar trebuia să recunoască faptul că Hen avea dreptate.

Izzy sperase să vadă o cotoroață bătrână sau o vrăjitoare ca de gheață – precum cele despre care citise în *Basmе și povești de odinioară*. Dar bătrâna care tropăia prin grădină semăna mai degrabă cu un fermier decât cu orice altceva. Avea pantalonii băgați în cizme murdare de noroi, iar mânecile ei suflecate scoteau la iveală niște brațe bronzate, cu pete mari. În ciuda ridurilor părea în putere și nu stătea cocoșată, așa cum făceau cei mai mulți bătrâni.

Femeia trânti găleata lângă unul dintre straturile de legume și începu să presare un praf roșu peste plantele luxuriante.

– Pot să văd și eu? șopti Hen peste umărul lui Izzy.

– N-ai ce să vezi. Lucrează încă prin grădină. Stai un pic – iar se ridică.

Marian Malloy merse cu pași hotărâți până în capăt, unde copacii din pădurea care-i înconjura grădina aruncau umbre mari asupra legumelor. Izzy aștepta până când femeia îi apărură din nou în câmpul vizual.

Femeia stătea cu fața spre pădure, sprijinindu-se cu o mână de trunchiul unui copac. Își ridică pălăria mototolită de pe pământ și își trecu mâna prin părul scurt și alb. Cu ochii închiși, inspiră adânc de câteva ori. Lui Izzy i se părea că ascultă, că așteaptă ceva.

Bătrâna deschise ochii. Se încruntă și clătină din cap, apoi se aplecă să se ocupe de ceva aflat la baza copacului. Izzy se întinse puțin mai mult, îndreptând binoclul spre ceea ce era la picioarele femeii. Părea o grămăjoară de pietre. Izzy privi cu binoclul prin toată curtea. Mai multe grămezi de pietre ciudate stăteau la distanțe egale pe tot perimetrul proprietății bătrânei.

– E ciudat! îi șopti ea lui Hen.

– Pot să văd? Ce e?

Izzy coborî binoclul și-l lipi de piept.

– Are tot felul de turnulețe ciudate din pietre prin curte.

– Cum, ca ăla?

Hen arătă cu degetul spre căsuța poștală a bătrânei, aflată la doar câțiva metri de ele. O grămadă de pietre stătea cuibărită în iarba înaltă de la baza căsuței poștale.

– Exact ca ăla.

Înainte ca Izzy să apuce să spună ceva, Hen se furișă până aproape de pietre și o luă pe cea din vârful grămezii.

– Ai grijă! Pot fi otrăvite sau ceva de genul ăsta, spuse Izzy.

Se strecură mai aproape și se aplecă în față, privind peste umărul surorii sale.

Sub piatră era o singură frunză de stejar, presată, cu vârfurile încă proaspete și verzi. Hen ridică următoarea piatră, apoi următoarea și tot așa. Sub fiecare piatră era înghesuită o specie diferită de frunză și erau cinci în total. Izzy simți fiori în ceafă. Dacă nici ăsta nu era comportament de vrăjitoare, nu știa ce era.

– Ce crezi că e?

– Ar putea să fie orice. O fi vreo capcană cu care atrage copiii spre casa ei. Sau vreun semnal după care să știe celelalte vrăjitoare ce-i ea.

Izzy ridică din nou binoclul ca s-o urmărească pe femeie.

– Poate-o prindem cum zice vreo incantație sau ceva de genul ăsta.

Hen se întinse după binoclu.

– Vreau să văd. E rândul meu să mă uit.

– Încă nu e.

– Îl ai de-o căruță de vreme deja!

Hen se năpusti să apuce binoclul și alunecă. Tenișii îi scrâșniră pe pietriș.

Izzy făcu o grimasă și aruncă din nou o privire spre Marian Malloy, care se ridică repede și privi pe fugă prin curte, ca o pasăre prudentă. Izzy își ținu răsuflarea. Bătrâna își șterse mâinile murdare de picioare și intră înapoi în casă. Izzy expiră ușurată.

Se încruntă la Hen.

„Taci din gură“, îi spuse în șoaptă, dându-i binoclul fără tragere de inimă.

Hen se uită prin binoclu la casă. Își trecu repede limba prin spațiul în care avusese cei doi dinți din față.

– E în bucătărie, șopti ea.

– Ce face? întrebă Izzy. Zdrobește buruieni? Amestecă într-o poțiune?

– Spală... spală vase.

– Doar atât?

– Bun, stai, că acum face altceva. S-a îndepărtat de fereastră.

Hen trecu cu binoclul dintr-o parte în alta.

– Cred că s-a dus în altă cameră sau ceva de genul ăsta...

Izzy se încruntă și miji ochii spre casă. Cum văzuse turnulețele din pietre, voia s-o surprindă pe bătrână făcând ceva și mai demn de-o vrăjitoare. Nu spusese casierul de la Capra Zăpăcită ceva de niște oase de om?! Ar fi fost perfect.

Izzy auzi sunetul inconfundabil al unui găfâit rapid, plin de bale, cu o clipă înainte să fie doborâtă de ceva mare și greu.

– Dublin! spuse Hen, desfăcând brațele ca să lase labradorul negru să o lingă pe față.

Izzy apucă de zgarda câinelui și-l trase jos, lângă ea.

– Șezi, Dublin, șezi! Ce caută ăsta aici, Hen? Parcă ți-am zis să-l încui înăuntru!

– Păi l-am încuiat!

– Se vede de la o poștă că nu l-ai încuiat! O să ne dea de gol!

O voce răgușită de deasupra lor spuse:

– V-ați dat de gol cu mult înainte să apară el.

FRUNZA ȘI PIATRA

Izzy simți că-i urcă stomacul în gât. Se întoarse repede și o văzu pe bătrână aplecată deasupra lor, încruntată. Hen țipă și lăsă binoclul să cadă la pământ. Izzy se năpusti înapoi, dărâmând grămada de pietre de lângă căsuța poștală.

– V-am așteptat să treceți pe-aici, fetelor, spuse femeia, pășind încet spre ele. Ia veniți să vă vadă baba Malloy.

Hen se ridică de pe asfalt ca un gândac și începu să alerge nebunește pe șosea. Izzy se ridică repede în picioare, reușind cumva să culeagă binoclul și rucsacul de pe jos în același timp. Goni pe trotuar după sora ei, cu picioarele zvâcnind sub ea și părul biciuindu-i fața.

Femeia striga după ele cu vocea ei puternică:

– Fetelor! Stați! Veniți înapoi!

Dublin trecu pe lângă ele ca o rachetă, un fulger negru pe drumul dat cu smoală.

Izzy nu îndrăznea să se întoarcă. Dădea din picioare cu viteză maximă în timp ce alergau pe deal, treceau prin pădure și se apropiu de alea lor pietruită. Chiar și după aceea, nu se opri până nu ajunseră în bucătărie și închiseră ușa în urma lor, în siguranță.

– N-am... fost... mai... speriată... în... viața... mea! spuse Hen, găfâind și râzând în același timp.